

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., po jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se za 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnistvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim je potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravnistvo „Slov. Naroda“.

Shod občinskih zastopnikov na Dunaji.

V 26. in 27. dan pr. m. so bili v Mestni dvorani Dunajski v posvete zbrani poslanci raznih občin v naši državni polovici, da bi se dogovorili o skupnem postopanju gledé gospodarskega vprašanja, katero navstalo je dotičnim občinam in deželam iz podržavljenja nekaterih avstrijskih železnic. Ker je namreč država mnogo železnih cest vzela v svojo upravo, vzela je z njimi mestom in deželam, prepreženim s temi železnicami, predmet, kateri je dajal največ davka in dohodka. Deželne in občinske zloge dobivalo se je poprej v obliki namétov k državnim davkom; če pa država sama vzame podjetje, ta državni davek podjetja odpade, odpadejo pa tudi naméti, in sicer v škodo pokrajinam in občinam. Le-te pa, sicer že dovolj same obdavkovane, tako izgubo lepih dohodkov težko utrpé, in nič čuda ni, da je postalo vprašanje vroče, ali, v koliki meri in na kakšen način je država vezana, oškodovanim dati povrnilo ali namestilo? Te zadeve, dasi sama po sebi izvira iz podržavljenja železnic, vlada ni v ozir jemala ali vsaj ne poštevala primerno.

Rečeni zbor se je razgovarjal o tej zadevi; mesto Ljubljansko in deželni odbor kranjski je na njem zastopal gospod Peter Grasselli. Poročilo je na primeru razodelo, da bi Dunaj zgubil 425.214 gl., ako bi se podržavilo vse vanj stakajoče se železnice; že sedaj pa, ko sta podržavljeni železnici zahodna in Fran-Josipova iznaša mu razhodek 90.451 gld. Sklenilo se je državno upravo poprositi, naj postavnim potom deželam in občinam odmeri odškodnino za razhodke vsled podržavljenja železnic, dasiravno po mislih shoda ni izključen pravni pot za rešitev te važne zadeve.

Sklepi zbora pa slovejo:

„1. Glede na to, da država nema vrhovne pravice za železnocestni obrat, da je torej državna uprava, kakor vsako drugo zasobno železnično podjetje, vezana, plačevati od dohodkov železnocestnega obrata davke po danih zakonih, eventualno za slučaj, da je kdo s posebnimi zakoni plačevanja državnih davkov oproščen, deželne in občinske davščine od dotičnih davka prostih premerkov; 2. glede na to, da se v dosedanjih zakonih, izdanih o podržavljenju železnic, ni popolna veljava dala tem deželnim in občinskim pravicam, marveč da se je v dotičnih postavah, ali vsaj v njihovi rabi, pravico dežela in občin deloma omejilo, deloma iztrebilo; 3. glede na to, da bi, ker podržavljenje železnocestnega obrata ni še popolnem uvedeno, dežele in občine, ki so preprežene z državnimi železnicami, po krivem utrpeli morale dohodke z daniimi zakoni zagotovljene, druge dežele in občine pa ne, v katerih so privatna železnocestna podjetja: zato so si člani denašnjega zbora zastopnikov vzredni v sklepu, priporočati udeležnim deželnim in občinskim upravam, da se odpošlje do skupnega ministerstva in do obeh zbornic državnega sveta peticijo, naj bi se izdalo zakone, ki bi plačevanje deželnih in občinskih davkov od državnega železničnega obrata določevali tako-le: 1. Državni upravi je od železnic, ki nahajajo se v njeni svojini ali v njenem obratu, ali ki v bodoče preidejo v njeno svojino ali njen obrat, plačevati na podstavi davka prostih premerkov, katere je določiti po dosedanjih, za privatna železnična podjetja danih davčnih zakonih, samostalne deželne in občinske davščine, brez razločka ali so železnice pri prehodu v državno upravo

že bile obdavkovane ali so s posebnimi zakoni oproščene državnega davka. Dokler tak zakon ne stopi v veljavo, skrbeti je postavnim potom, da dežele in občine, katerim vsled že izvedenega ali še bodočega podržavljenja privatnih železnic odpadejo zlogi k davkom, dobodo od države za odškodnino tolikšen znesek, kolikor iznašajo dosedanji zlogi. 2. Te deželne in občinske davščine je mej posamezne dežele in občine razdeliti v zmislu zakona z 8. maja 1869.“

Sklenilo se je tudi, da imajo vse dežele in občine poročati mestu Dunaju, kako ukrepajo o tej zadevi.

Izvestno je državnemu zastopstvu težka naloga, na vse strani ugodno rešiti navstave vprašanje. Najkrajša pot bi pač bila ta, da država kot pravna naslednica vzame na-se neizpremenjeno vse dosedanje dolžnosti podržavljenega podjetja. Ali ta okolnost se ni stavila v proračun, ko se je sedaj podržavljene železnice jemalo v državno svojino, in tu tiči jedro težavne situacije. Tehtoviti fiskalni pomišljaji se upirajo proti temu, da bi vlada v denarjih nadomestila občinam škodo iz podržavljenja sedaj, ko vrednost podjetja in njega cena pri prevzemanju nesto uravnana bila z ozirom na davščine njegove. Da bi pa vse prebivalstvo moralo plačevati slučajne razhodke nekaterih občin in mest, zakaj neki? Tudi bi s tem takim bilo izrečeno načelo, na katere bi se brž čas dalo sklicevati pri vsakem državnem činu, ki bi količkaj, morebiti le navidezno segal v občinske ali privatne pravice. Skoro gotovo torej, da se bode res težko prizadetim deželam in občinam treba z vlado pogoditi za druge nadomestke in preboje. Pač pa bi se za bodoče podržavljanje dalo in moralo v poseben ozir jemati objavljeno željo Dunajskega shoda, ker bode še možno, v račun postaviti tudi znesek davščin, ki jih je podjetje občin dajalo. Ali tudi za doslej oškodovane dežele in občine se je nadejati, da bode vlada poskušala, dati jim nekoliko odškodnine, če ne bode šlo s celim nadomestilom.

† General Totleben.

Izmej vojskovodij, ki so v rusko-turškeji vojni stekli si nevenljive laborike in svetovno slavo, vzela je neizprosna smrt v razmerno kratkem času dve

LISTEK.

Knez Serebrjani.

(Ruski spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil I. P.)

XXXIV. Poglavlje.

Norčevski kaftan.

(Dalje.)

Nikomur ni prišlo na misel ustavljati ga. Ponošno je stopal mej mizami, in tako so bili vsi osupnjeni, da so se še le zavedli, ko je utihnilo zvonjenje njegovih zvoncev.

Maljuta je ustal izza mize in rekel Ivanu Vasiljeviču:

— Ali ga ukažeš takoj usmrtiti, car, ali pa djati v ječo?

— V ječo, — odgovoril je Ivan, težko diha-joč. — Varuj ga! Hrani ga! Pa ne raztezuj ga, da prezgodaj ne umrje, odgovoren si zanj s svojo glavo!

Zvečer imel je car posebno posvetovanje z Maljuto.

Količevi, ki so že dolgo sedeli v ječi, ter jih je raztezoval in izpraševal Maljuta, so deloma priznali, da so krivi izdaje, deloma je pa njih krivda

bila po mnenji Ivana dovolj dokazana po izpovedbah njih prijateljev in hlapcev, kateri neso mogli prestajati raztezanja in so izpovedali proti njim.

Tudi več družih je bilo zamotano v to stvar. Na povelje carja prijati in mučeni v Moskvi in v slobodi povedali so več imen in število zaprtih je rastle z vsakim dnem in narastlo je do treh sto ljudij.

Ivan Vasiljevič, ki je visoko cenil mnenje družih držav, sklenil je počakati odhoda litovskih poslov, in vse obsojence na jeden dan skupno kaznovati s smrtjo; da bi pa to bolj potrla in bolj prestrašilo poznejše rovarje, imela se je ta kazen izvršiti v Moskvi pred očmi vsega naroda.

Ravno isti dan velel je car kaznovati Vjazemskega in Basmanova. Mlinar je bil, kot čarovnik, obsojen, da se sežge na grmadi, a za Koršuna, ki se je predrznil splaziti se v carsko spalnico, in katerega so hranili do zdaj za kako slovesno priložnost, izmislil si je car izjemne in nečuvne muke. Ravno tako osodo odločil je tudi Morozovu.

O podrobnostih te občne kazni razgovarjal se je car do pozne noči in petelini so že v drugič peli, ko je odpustil Maljuto in oddalil se v svojo molitveno sobo.

XXXV. Poglavlje.

Kazen.

Po odhodu litovskih poslov, v dan pred slovesno kaznijo gledali so Moskovski ljudje s strahom pripravljanje za njo.

Na velikem trgu v Kitajskem mestu bilo je postavljeno mnogo vešal. Mej njimi stalo je več morilnih odrov. Malo proč je visel na povprečnem brunu mej dvema stebroma velikansk železen kotel. Na drugej strani odrov je stal osamljen steber na katerega so bile udelane verige in okrog katerega so delavci nakladali grmado. Razna neznana orodja so se videla mej vešalami in vzbujala v tolpah bojazljiva domnevanja, od katerih se je že kar stiskalo srce.

Polagoma so se razšli v strahu vsi, ki so prišli prodajat na trg. Spraznil se ni samo trg, temveč tudi vse bližnje ulice, prebivalci so se zaprli v hiše in tiho se pogovarjali o tem, kar se ima zgoditi. Vest o strašnih pripravah se je raznesla po vsej Moskvi in povsod vladala je mrtva tišina. Prodajalnice so se zaprle, nikdo se ni prikazal na ulice, le sem ter tja so po njih skakali gonci, ki so prihajali s povelji od Arbata, kjer se je ustavil Ivan v svojem priljubljenem gradu. V Kitajskem mestu

skoro najslavnejši imeni. Skobelev in Totleben! komu sedaj živečemu nesti znani ti slavni imeni? Prvega tajnostne smrti uzrok bila je Nemka, a tudi drugemu donesla so nemška tla smrt, kajti Totleben umrl je v nemških toplicah, v Soden, blizu Franko-broda.

V njem izgubila je Rusija izredno vojaško moč, iskrenega domoljuba in prvo avtoriteto v vojaško-tehnični stroki. Totleben smatral se je prvim vojaškim tehnikom, ne le Rusije, temveč vesoljnega sveta.

O njegovem življenju imamo le skromne podatke na razpolaganje. Porodil se je v 4. dan februarja 1817 (po drugih 20. dan maja 1818) v Mitavu, ter v ranej mladosti šel v vojake, 1835. l. bil je vzprejet v inženirsko šolo v Peterburgu, l. 1838 bil je že inženirski podčastnik. Divni Kavkaz, ki je nekdanj za ruskega vojaka imel isti pomen, kakor Algier za francoskega, bil je potem polje njegove vojaške delavnosti in prvo slavo pridobil si je pri obleganju čečenskih trdnjav Salti in Čoh. Leta 1853. bil je podpolkovnik ter v tej lastnosti vodil obleganje turške trdnjave Silistrije, pozneje pa bil prestavljen v Sevastopol, kjer si je pridobil svetovno ime. Sevastopol pred Krimsko vojno niti vsem geografom ni bil poznat in malo je bilo pred 1854. leta zemljevidov, na katerih je bilo to mesto označeno kot trdnjava. V resnici bilo je močna trdnjava, ob zalivu in na severni strani vzdigovala so se silna utrjenja, a imelo je tudi svojo slabo, nezavarovano stran in ta bila je na jugu. Južna stran ni imela nikakega utrjenja in baš na tej strani bil je napad štirih vlastij: Francoske, Angleške, Turške in Sardinije. Tu je pokazal Totleben vso svojo genijalnost in upravn ruskotrjajnost. Utrjenja, baterije rastle so vidno iz zemlje in kar so po dnevu razstrelili in zrušili, to se je zopet popravilo in nadomestilo v tihej noči. „Malakov“, „Mamelon“ in „Zeleni Vert“ ostala bodo neizbrisna v vojaški zgodovini, kajti pri njih naskoku in obrambi palo je na tisoče ljudi, tla so s človeško krvjo napojena in ni je trdnjave na svetu, ki bi se bila s toliko silo naskakovala in s toliko brabrostjo in iznajdljivostjo branila. Ta dolga obramba je Totlebova zasluga. On sam je ta najvažnejši odlomek iz svojega življenja popisal v knjigi „Defense de Sewastopol“. Da je bil za te izredne zasluge odlikovan, je ob sebi umeval. Dobil je red sv. Jurija in vsakoletno nagrado, imenovan je bil generalnim pobočnikom, 1860. leta pa razstavljen inženirskega oddelka v vojnem ministerstvu.

V letih miru ni bilo ničesar čuti o njem, a v zadnji rusko-turški vojni poklical ga je car pred osodepolno Plevno. Totleben pokazal je tudi tu svojo čudovito spretnost. Takoj o njegovem prihodu obrnilo se je na bolje in ko je oblegajoča se vojska ruska dovolj utrdila se, bila je osoda Plevne zagotovljena. V silnem naskoku pala je silovita Gričica-reduta in kmalu zatem Plevna sama. Totleben bil je za svoje zasluge imenovan grofom in odlikovan z raznimi redi.

Po rusko-turški vojni bil je guverner v Odesi, potem v Vilni in nagromadenje ruskih vojnih čet ob rusko-nemški meji je deloma njemu pripisovati, kakor tudi načrti in zgradbe nekaterih novih trdnjav

na zapadni meji, mej katerimi sta uzorno zidani Ivangorod in Brešt-Litavski najznamenitiji.

Totleben ni bil tak strateg, kakor je n. pr. Moltke, vsaj nikdar ni imel prilike pokazati se v tem, v vojaško tehnični, inženirski stroki pa je bil prva svetovna avtoriteta in Moltke sam pismo o orjaških, večinoma po Totlebovu izvršenih trdnjavah v Kronstadtu, priznava, da se kaj enakega nikjer drugej ne vidi, da je ta morska trdnjava nepremagljiva in čestita možem, ki so pokazali pri tem delu svojo genijalnost.

Nadejamo se, da ima pokojnik že mnogo učencev, celo šolo za seboj, da njegova veda ni z njim v grob dejana, temveč, da je zavzela že širše kroge, da je postala že splošna in da se pokojniku najde vsaj približno dostojen naslednik.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 5. julija.

„Gazeta Narodowa“ pravi, da, če se pomisli, kake nade so prej Čehi stavili na volitve v kmetijskih občinah za moravski deželni zbor, pa so samo jeden sedež pridobili, poleg tega pa v treh okrajih neso zmagali kandidati češkega volilnega odbora, a češki separatisti, mora se ta izid smatrati za poraz Čehov. Pokazala se je nesloga mej Čehi, ki jim more le škodovati.

Hrvatski sabor je v sredo vsprejel izredni budget in dovolil, da se ustanovi kmetijska šola v Požegi. Potem se je začela debata o razširjenju hrvaških zakonov za Krajino. Pri tej priložnosti je Starčević zopet hudo napal Magjare in ogersko vladu in zahteval, da se krajinski gozdi upišejo kot hrvaška lastnina. Sekcijski šef je na to odgovoril, da ta stvar nema nič opraviti s predlogom, ki je na dnevnem redu. Potem sta govorila Ivič in Tuškan proti tej predlogi, Josipović pa za in se pritoževal, da se krajinske gozde uporablja za agitacijsko sredstvo. Derentčin je interpeloval vladu, kdaj da misli razpustiti sabor. Sekcijska šefa Stanković in Vontčina odgovorila sta na prejšnje interpelacije in vzeli so se odgovori na znanje.

Vnanje države.

Ruski general Josip Vladimirovič Gurko, generalni gubernator Poljskega, je neki na svet, ki mu je došel iz Petrograda, dal svojo ostavko in bode kmalu nastopil pri takih prilikah navadno potovanje v inozemstvo. To je neki v zvezi s carjevim potovanjem v Varšavo. Car želi tam biti dobro vsprejet od poljskega prebivalstva, zato pa hočejo Gurka zamenjati s kakim drugim, Poljakom prijaznejšim gubernatorjem. Gurko je bil sicer dober Slovan, a imel je to napako, da je videl blagor slovstva le v porušeni drugih slovanskih plemen, če tudi ni tako zatiral Poljakov, kakor bi bili nekateri ruski konservativci želeli.

Francoski ministerski predsednik je v ponedeljek pri posvetovanju o reviziji ustave zato priporočal, da se Andrieux-ov predlog, ki zahteva izključenje članov onih rodov, ki so kedaj vladali v Franciji, ne dostavi pri 2., ampak pri 8. odstavku ustave, ker se je bal, da bi se o predsedništvu republike ne začel razgovor. Funkcije predsednika so premalo določene, zato se je po pravici bal Ferry, da bi ta stvar prišla v razgovor, ker bi utegnilo prouzročiti ostro debato. Drugače bode, ako se ta dostavek pristavi k 8. odstavku, ki obravnava o reviziji ustave. Tedaj ne bo tako lahko začel se razgovor o predsedstvu in njega funkcijah. „Republique Française“ priporoča, da bi se temu dostavku dala

slednja oblika: „Niti dedna, niti dosmrtna monarhija se ne sme v nikakej obliki zopet ustanoviti. Člani rodov, ki so kedaj vladali v Franciji, se ne smejo voliti za predsednika republike“. S tako obliko bi se tudi jasno izreklo, kak namen ima ta določba, da izvolitev kakega Bonaparte ali Orleansca pomenja skoro ustanovljenje monarhije.

Pri volitvah v portugalsko zbornico je izvoljenih 138 vladnih privrženec, 30 opozicijskih kandidatov, 28 naprednjakov in 2 republikanec. V Lisboni izvoljeni so štirje vladni kandidati in dva republikanec. V Madejiri so bili pri volitvah krvavi boji mej republikanci in vladnimi privrženec, sedem oseb je ubitih.

„Strassburger Post“, ki je že večkrat razkrila kake zanimive tajnosti turške stolice, objavila je pismo nekega izgnanca iz Taifu, ki nam pojasnjuje Midhatovo smrt. To pismo je bilo pisano pred tremi meseci na nekega prijatelja. V tem pismu stoji: Nek adjutant cesarske palače, ki je imel nalog nesti cesarski ukaz, ki imenuje bedžanskega valija Osmana maršalom, prinesel je ob jednem ukaz in instrukcije, da se ima z izgnanci v Taifu, kar se tiče hrane in drugih potreb, grdo ravnati, da prej poginejo. Te ukaze izvesti bilo je naročeno čerkoskemu majorju Bekir efendiju, katerega je navlaš zato poslal generalni guverner in Meke v Taif. Ta je takoj odpravil vse kuharje. Midhat je ta čas bil hudo bolan, pa brž so mu odvzeli zdravnika. Odvzeli so se njemu, Mahmudu Damatu paši, Nuri paši in Hairullahu vse strežnike, odločila se jim je hrana, kakršno dobivajo navadni vojaki. Perilo, katero so poprej ženske oskrbovale, so potem morali sami. Čez osemnajst dni so na brzojavno povelje iz Carigrada jim dali zopet sluge, a ostalo je pri slabem hrani, kajti strogo jim je bilo prepovedano, hrano kupovati si od drugod. Tako so vedne bolj slabeli, in nemogoče je bilo, da bi še dalj časa živeli v takem položaju. — Kakor je že znano sta Midhat in Mahmud že umrli, novejša poročila pa javljajo, da je tudi Hairullah efendi umrl, Nuri Damat pa znorel.

Zdaj, ko je odstranjen grajalni predlog, bavi se angleška spodnja zbornica z drugim branjem predloge o Londonskeji municipijski reformi, vender ni dosti upanja, da bi bila ta predloga rešena v tem zasedanju. V ponedeljek se v zgornji zbornici začne drugo branje volilne reforme. Govori se, da mislijo konservativni vodje, ko bi bila volilna reforma zavrnjena, izdati neko jasno izjavo, da hočejo parlamentu predložiti popoln načrt o razširjenju volilne pravice in o noveji razdelitvi volilnih okrajev, ako pridejo na krmilo. — Na Irskem so še vedno konflikti mej orangisti in nacionalisti. V nedeljo je bil v Warrenpointu velik pretep, jeden nacionalist je bil z bodalcem preboden.

Angleški finančni predlogi za egiptovsko konferenco obsegajo 125 tiskanih strani, tedaj se lahko razume, da bode precej časa treba, da bodo člani vse te predloge dobro pretresli, tem več, ker nekateri finančni svetniki neso zmogni angleščine in se bodo tedaj ti predlogi morali še prevesti v francoščino. Pa tudi druge stvari zavirajo konferenco. „Standardov“ dopisnik iz Berlina že ve povedati, da se bodo konferenca kmalu odložila do jeseni. Gladstone pri vsakej priložnosti poudarja, da se bodo sklepi konference predložili parlamentu. To pa ne ugaja nekaterim vlastim, zlasti Bismarcku ne, da bi se sklepi in dogovori vlastij predlagali parlamentom.

Dopisi.

Iz Rateč na Gorenjskem 3. julija.

[Izv. dop.] V cenjenem „Sl. Narodu“ od dne 30. maja 1884 št. 124 bil je v dopisu iz Rateč naš župan Pintbach nepovoljno kritikovan. V svoji oholosti, ki mu je prirojena, je ta mož takoj na prigovarjenje svojih „Marin“ (v bolj važnih zadevah se vse-

ni bilo slišati družega truša, kakor udare tesarskih sekir in krike opričnikov, kateri so vodili delo.

Ko je nastopila noč, utihnili so tudi ti glasovi, in mesec, ki se je prikazal iz za zobčastih zidov Kitajskega mesta, osvetil je trg, ves nasajen s koli in vešali, na katerem ni bilo nobenega človeka. Nobene luči ni bilo videti v oknih, vse šaluzije so bile zaprte; le malokje se brlele lučice pred vnanjimi cerkvenimi podobami. Pa nikdo ni spal to noč, vsi so molili, pričakujoč, da se razsvetli.

Nazadnje je nastopilo osodepolno jutro in pod nebom zaslišalo se je silno krokanje vranov in kavk, kateri so, sluteči bližnjo kri, prihajali od povsod v Kitajsko mesto, krožili v tropah nad trgov in zaporedoma se sedali na cerkvene križe, na strehe hiš in celo na vešala.

Tišino je pretrgalo oddaljeno nabijanje bobnov in bubnic, katero se je počasi bližalo trgu. Pokazala se je tolpa opričnikov na konjih, po pet vtric. Naprej so jahali bobnarji, da bi razganjali narod in čistili pot carju, pa zastoj so bili na bobne in bobnice: nikjer ni bilo žive duše.

Za opričniki je jezdil sam car Ivan Vasiljevič, v lepeji opravi, s strelnim tulom pri sedlu in pozlačenim lokom na hrbtu. Njegova čelada je bila okra-

šena z Deisusom, to je spredaj z ulito podobo Odrešenika, po strani pa — Bogorodice, Ivana Krstnika in družih svetnikov. Čabraka pod njim lesketala se je z dražimi kamni, a na vratu njegovega vranca majala se je mesto abrankov pasja glava.

Vstrie s carjem jezdil je carjevič Ivan, a za njima tolpa najbližnjih carskih dvornikov, po trije vstrie. Za njimi je šlo nad tristo ljudi obsojenih na smrt. Skovani z verigami, zdelani od raztezanja, so le težko prestavljali noge, pokoreč se opričnikom, ki so jih priganjali.

Sprevod je končaval mnogobrojni oddelek konjice.

Ko je sprevod prišel v Kitajsko mesto in se je vsa vojska hitro razmestila pri vešalih, ozrl se je Ivan okrog, ne da bi bil stopil s konja, in z začudenjem opazil, da na trgu ni bilo nobenega gledalca.

— Vkupe seženite narod! — rekel je opričnikom. — Da se ne bode nikdo bal, povejte ljudem Moskovskim, da car kaznuje samo svoje sovražnike, nedolžnim pa obeta milost.

Kmalu se je začel trg polniti z narodom, šaluzije so se odprle in pokazala so se blede, bojazljiva lica.

Mej tem so grmado, naloženo pod kotlom, zakurili in na morilne odre so stopili rablji.

Ivan je ukazal iz števila obsojencev pripeljati nekatere, ki so bili manj krivi.

— Ljudje! rekel jim je glasno in razločno, da bi vsi na trgu mogli slišati, — vi ste zaradi družjenja z izdajalci zaslužili z njimi jednako kazni; pa jaz iz usmiljenega srca, skrbec za blagor vaših duš, vas pomilostim in vam darujem življenje, da bi se spokorili za svoje krivde in molili zame nevrednega.

Na carjevo znamenje odpeljali so pomiloščene v stran.

— Ljudje Moskovski! — zaklical je tedaj Ivan, — videli boste zdaj kazni in mučenja; pa jaz kaznujem zlodje, ki so hoteli izdati državo sovražnikom! Z britkim srcem izročam njih telesa mučenju, četudi sem sodnik, od Gospoda postavljen soditi narode svoje! In strankarstva ni v mojej sodbi, podobno Abrahamu, ki je hotel zaklati svojega sina, prinašam jaz v žrtev moje najbližnje! Ta kri naj pade na glavo mojib vragov!

Tedaj so iz srede obsojenih najprej pripeljali bojarja Družino Andrejeviča Morozova.

V prvi svoji jezi obsodil ga je bil na najstrašnejše muke; pa po nerazumljivej spremenljivosti

lej z ženskami posvetuje) tekel preko Korena v Kranjsko Goro mene tožit, češ, nobeden drugi v Ratečah ne zna v „cajtenge“ pisariti nego jaz. Predvčerajšnjem imela sva z „gospodom burgermajstrom“ pri sodnji v Kranjskeji Gori obravnavo, pri kateri pa ni vedel družih dokazov navesti, nego to, da je tako slišal, da sem jaz dotični dopis spisal. Pri tej obravnavi obravnavi pa je ta „Pintbahov Jožek“ zopet pokazal, da se ni nikjer drugej mikal kakor doma, kajti takih psov, kakeršnih se je posluževal naš „burgermajster“ nesem še slišal od omikanega človeka. Takih besed še celo mej astirji dandanes ni več čuti, čudo grda njemu običajna kletev ne povzdiguje ravno časti in dostojanstva županovega.

Da mož ni posebno omikan, je umevno, od kod vzeti omiko? Na mesto da bi dobre vzglede dajal, pa dela ravno narobe. Kaki so njegovi pojmovi o socialnem življenju, in o zakonih, vidi se tega, da se je meni zagrozil, da me bodo na dvoje raztrgali. Kaj tacega bi se drugej vender ne čulo iz ust županovih! Ker ga vsaka vrsta v javnem listu strahovito peče, svetujem Jožeku, naj drugi pot bolj s premislekom dela, da ne bode zopet osramoten na cedilu ostal.

V. I. . . n.

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je požarni brambi v Kozjem 60 gld.

— (Deželni predsednik g. baron Winkler) šel je za več tednov na odpust v Logatec. Za njegovega dopusta prevzel je vodstvo deželne vlade c. kr. dvorni svetnik g. grof Chorinsky.

— (Imenovanje.) Ministerski predsednik grof Taaffe imenoval je stavbenega pristava pri okrajnem glavarstvu v Kremsu ob Dunavu g. Radivoja Poznika c. kr. inženirjem za Niže-Avstrijsko. Kakor se poroča iz dobrega vira bode premeščen v Dunajsko Novomesto. Iz srca čestitamo!

— (Imenovanja.) G. Maks Langer vitez Podgoro imenovan je pristavom pri okrožnej sodnji v Rudolfovem, avskultant gosp. Anton Brumen imenovan je sodnijskim pristavom v področji nadsodnije Graške, g. dr. Josef Fraidl sodnijskim pristavom na Vrhniki.

— (Gospod profesor Šuklje pred sodnijo.) Danes je tožil g. dr. Ivan Tavčar urednika „Ljubljanskega Lista“ profesorja Šukljeja zaradi prestopka razžaljenja časti po §. 496 k. z., ker ga je bil g. profesor Šuklje v „Ljubljanskem listu“ z dne 24. maja l. l. št. 71 v uvodnem članku z naslovom: „Indignatio fecit“ apostrofiral z za vladni list jako neprikladnimi pridevki, kakor: politični novodobni „ikonoklast“, „blatobljuvnik“, „neolikani“, „Slovanov“ sodelavec, političen „buffo“, slovenski „Therzit“, „Orlando furioso“ radikalne stranke itd. Povprašan ad generalia po svojem stanu, odgovori zatoženec: C. kr. profesor in deželni poslanec. Pripeljal je gosp. profesor Šuklje sabo tudi kot priči tiskarja gosp. Otomara Bambergarja in c. kr. komisarja viteza Schwarz-a, katera bi imela dokazati, da „Ljub. list“ ni vladen list. A c. kr. sodnik g. F. Čuček je odklonil ta dokaz kot nepotreben, ker pri razžaljenju nema niti pomena niti upliva, ali je list vladen ali ne. Razžaljeni g. dr. Ivan Tavčar je predlagal, da se profesor Šuklje krivega spozna

po §. 496 k. z. zaradi prestopka razžaljenja časti, da priobči preklic razžaljenja v svojem listu in plača 5 gld. globe v Ljubljansko revno blagajnico. Prof. Šuklje zakliče: „Nikakor ne!“ in deklamuje potem v ta namen že prirejeni uvodni članek. Mej deklamacijo ga g. dr. Tavčar večkrat prestriže, kajti deklamovani članek je bil take baže, da g. dr. Tavčar profesorja Šukljeja vnovič lahko toži zaradi razžaljenja časti. C. kr. sodnik g. Čuček obsodi z ozirom na §. 266 k. p. profesorja Šukljeja zaradi prestopka razžaljenja časti po §. 496 k. z., katerega je bil profesor Šuklje krivega spoznan, na deset gold. globe ali dva dni zapora in da ima plačati sodnijske stroške. Profesor g. Šuklje prijavi takoj priziv na c. kr. deželno sodnijo, isto tako g. dr. Ivan Tavčar. Stvar se bode tedaj razpravljala še pred deželno sodnijo.

— (Doslednost, kje si?) Naroden obrtnik se nam pritožuje, da odbor „Obrtnega društva kranjskega“ svojim članom pošilja izključno nemška vabila k sejam in zborovanjem. V dokaz istinitosti te pritožbe priložil nam je celo jeden izvod tacega nemškega vabila. Upajmo, da se bodo v bodoče razpošiljala slovenska vabila!

— (Izleta v Gorico) udeležé se Tržačani jako mnogobrojno. Najmočnejše bode zastopano delavsko podporno društvo. Dotični vlak sestavljen bode iz 19 vagonov. Od teh je odločen I. vagon godbi, 3 vagoni pevcem, 1 vagon „Sokolu“, 7 vagonov za družabnike in družabnice, ostali gostom in drugej gospodi.

— (Poberki iz nemčurskega taborja na Štajerskem.) Šolski nadzornik Ambrožič, ali kakor se sam imenuje „Armbrustschütz“, je v nekejšoli pri Celji zaukazal učitelju: „Iz pedagogičnih uzrokov zapovem, da v šoli nemški molite, sicer pričenem proti Vam disciplinarno preiskavo.“ Ali res ni nobene oblasti, ki bi tega gospoda malo potipala?

— Dr. Bresnig, odvetnik na Ptui, preselil se je v Gradec. Ravno tako umirovljeni profesor Mareš iz Celja, poznat kot neizogibljiv kričoč. Tako smo se iznebili dveh nasprotnikov. — V Slovenskeji Bistrici bil je preteklo nedeljo shod nemčurjev. A ker je bila jed in pijača za 200 oseb pripravljena, a jih je samo kacic 120 prišlo, morali so se ti bolj truditi, da spravijo vse pod streho. Temu je menda tudi pripisovati, da so v Maribor poslali telegram: „Zehn Todte, vierzig Schwerverwundete, sonst alles gesund.“ Temu telegramu se je vsakdo smijal, ker je itak že znano, da je pri nemčurskih shodih mnogo teško ranjenih in onemoglih. Tega niti brzojaviti ne treba. Celjanom so vinski duhovi še v Šent Juriji rojili po glavi, ker so iz vagona zabavljali in psovali tržane.

— (V Ajdovščini) nastanil se je g. Martin Vodušek, kot uradno pooblaščen zasobni geometer.

— („Slovanske Čitalnice“) v Trstu novi prostori otvorili so se jako slovesno. Blizu 400 oseb iz prvih Tržaških krogov, mej njimi više sodnije predsednik baron Kamperle, deželne sodnije predsednik Mozetič, pomorske in trgovske sodnije predsednik Zenkovič in nadsodnije svetnik Abran ter več uradnikov, trgovcev in častnikov bilo je navzočnih. Zastopana je bila tudi Tržaška žurnalistika in konstatovati nam je, da so se dotični časopisi jako povoljno izrekli o tej vseskozi izbornej veselici ter

naglašali, da ima Čitalnica sedaj mej vsemi Tržaškimi društvi najlepše prostore. Ko je pred 10. uro prišel dvorni svetovalec Rinaldini, bil je na stopnicah po odboru in corpore vsprejet, na vrtu pa je zasvirala godba cesarsko himno, katero je občinstvo stojé poslušalo. Veselica bila je v vseh točkah izborna. Po tem vrlem začetku sme se Čitalnica v novih prostorih najboljšega vspeha nadejati.

— (Železnica Spielfeld-Radgona) ima se zgotoviti do julija 1885. Dolga bode 38 kilometrov.

— (Židovi v Štajerskeji se množe.) Graška ekskomptna banka nastavila je pri svojih skladiščih (lagerhäuser) v Mariboru same židove. — V Celji pa odpre trgovino žid Samuel Braun.

— (Prošli mesec junij) pač zasluži, da mu sedaj, ko je odšel „ad patres conscriptos“, posvetimo par vrstic novinarskega nekrologa! Saj on je bil tisti, ki je kakor drugi Napoleon, vseh svojih 30 živih dnij vsem svetu sapo zapiral, ter križem ozemlja človeštvo dosledno tiščal v tibi jezi in v slabotnem gnevu! Celó poglavje v vremenski pratiki ali meteorologijski zgodovini govorilo bode o njem, da je bil tiran, in kak tiran! Pošiljal nam je dež in točo, strelo in slano, in kakor za svoj zmago-slavni oblok pokril je gorovje s snegom črevelj na debelo! Sploh izneveril se je bil svojemu rožniškemu rôdu, in če so njega bratje druga leta prirodi polnili dušo z žarki življenja, to je on križem ozemlja na stvarstvo pritiskal Judežve poljube! Solnce je bilo zbog tega klaverno, in ko bi v 21. dan junija bilo imelo na prestol postaviti kraljevsko poletje, je vse njega gorko in toplo navdušenje doseglo 14-7 stopinj Celzija. Kdo bi zahteval, da bi baš solnce, ki menda tehta nekaj meterskih stotov, kakor ptiček Feniks dvignilo se iz junijevih meglj in povodnij! Odkodi se je zajemalo toliko vode, to sam Bog vedi! Izredno je pač junij počastil čas poletni, posiljavši v dežel celih 15 deževnih dnij, drugih 15 pa tudi vodeno primaknjočih! Človek si je želel nazaj v april ali naprej v november, in mislil si je, da se bode v spominih na nekadanja poletja pridolgočasnil do jeseni in se vzbudil v trdi zimi! Ali slaba stebelca rastlinic, ki je prišel njih čas, da so kakor druga leta v tem času pričele svoje kratko življenje, neso omagale šibke v hudem boji za bitje svoje; in malo pojoče in leteče stvarstvo se je vsemu izpodnebnemu nasilstvu branilo in z navadnim poletnim petjem pozdravilo je vsaki solnčni žarek, ki se je s težavo pot priboril skozi oblačno goščavo! In to je videl človek, pa poguma si je mogel zajemati iz nauka, da pridejo na prirodo, na stvarstvo hudi časi, ki obetajo umoriti vse, a da se časa koló ne da vrteti nazaj! „Z bojem naprej do zmage!“ — to bodi nam nepozabno gaslo, katero smo vršeče se vidéti na prirodnem bojišči prošlega meseca junija, kateremu pa vender za slovo povedimo po Preširnovu, nekoliko preminivši:

„Junij ti, ti čas presneti,
Da bi več ne prišel v drugo!“

— (Premembe v Lavantinskeji škofiji.) G. Bauman postal je provizor pri Devici Mariji v puščavi. — Umrl je kaplan J. Vrabl, rodóm iz Velovljaka pri Ptui 44 let star. R. J. P.!

svojega nra, morda pa vsled ljubezni Moskvičanov k bojarju, premenil je v dan pred kaznijo svojo odločitev in obsodil ga na manj grozno smrt.

Carjev pisar, stoječ poleg morilnega odra, razvil je dolg papir in prečital jako glasno.

— Bivši bojar Družina! Prizadeval si se vzemiriti državo, priklicati krimskega hana in litovskega kralja Žigimonta in mnoge druge bede in stiske napraviti v Rusiji. Predrznil si se celo s hudobnimi in zbadljivimi besedami očrnuti samega vladarja, carja in velikega kneza vse Rusije in njegove dobre sluge zapeljati v nepokorščino. Zaslužil si mučenja, hujša od smrti; pa veliki car je zaradi tvojih dobrot in iz usmiljenega srca, ukazal tebe, drugače od drugih, brez prejšnjih muk kaznovati z naglo smrtjo, glavo ti odsekati, tvojih ostalih posestev ne zapisati v svojo državno lastnino!

Morozov, ki je že stopil na morilni oder, se je prekrizal.

— Čisto vest imam pred Bogom in pred carjem, — odgovoril je mirno, — in izročim dušo svojo Gospodu Jezusu Kristusu, carja pa prosim jedne milosti: da se razdeli moje premoženje na tri dele; prvi del za cerkve božje in za maše za mojo

dušo; drugi ubogim; tretji pa slugam in hlapcem mojim; tlačanom in sužnjem dajem za zmirom svobodo! Udovi moji odpustim in jej dovolim možiti se in vzeti kogar hoče!

Pri teh besedah se je Morozov zopet prekrizal in položil glavo na mrtvaški oder.

Razlegel se je zamolkli udar, glava Družine Andrejeviča se je zatočila in plemenita kri je porudečila odra deske.

Za njim so opričniki, v začudenje vsega naroda, pripeljali carjevega oroženosa, kneza Vjazemskega, točaja Basmanova in njegovega očeta, Alekseja, proti kateremu je izpovedal Teodor pri preiskavi.

— Ljudje Moskovski! — rekel je Ivan in pokazal na obsojence: — tu pogledjte moje in vaše sovražnike! Pozabivši dano prisego, stiskali so vas na moje ime, neso se bali božje sodbe, ropali so vas in pobijali narod, katerega braniti sem jih postavil. In sedaj prejmo za dela svoja primerno kazen!

Vjazemski in oba Basmanova bili so obsojeni na strašne muke, ker so zlorabili carjevo zaupanje.

Pisar prečital je jim, da so se zakrivili na-

kane pogubiti carja s čaranjem, dogovarjanja s sovražniki države in stiskanja naroda na ime Ivanovo.

Ko so rahli zgrabili Teodora Basmanova in peljali ga na oder, obrnil se je k gledalcem in zakričal z močnim glasom:

— Narod pravoslavni! pred smrtjo hočem skesati se svojih grehov! Hočem, da bodo ljudje vedeli mojo izpoved! Poslušajte, pravoslavni . . .

Pa Maljuta, ki je stal zadej, mu ni pustil nadaljevati. S spretnim sabljinim udarom odsekal mu je glavo baš ta hip, ko je hotel začeti svojo izpoved.

Okrvavljeno truplo palo je na oder, odsekana glava se je pa zakatila zvoneč z uhani pod noge carjevemu konju, kateri je odskočil, puhajoč in po strani jo gledajoč s prestrašenim očesom. S poslednjo predrznostjo otel se je Basmanov muk, ki so ga čakale.

Njegov oče in Vjazemski nesta bila tako srečna. Njiju so vkupe z razbojnikom Koršunom peljali na oder, kjer so jih čakale strašne priprave za mučenje. Baš tedaj so starega mlinarja posadili na grmado in priklenili k stebri.

(Dalje prih.)

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Ptuj 4. julija. Zaupni moške Ptujkega volilnega okraja postavili so Božidara Raiča jednoglasno kandidatom za štajerski deželni zbor. Raič kandidaturo vsprejel.

Dunaj 4. julija. Zschokke, profesor teologije izvoljen je kot „Rector magnificus“ Dunajskega vseučilišča.

Toulon 4. julija. Včeraj čez dan pet mrličev za kolero. Položaj se je zboljšal.

Marseille 4. julija. Včeraj od popoldne do 8. ure zvečer nihče umrl.

Kajira 4. julija. Oficijalno se zanikava vest, da bi bil Debbah vzet in posadka pobita.

Razne vesti.

* (Kolera) je sedaj, v mrtvej sezoni, zavzela mesto politike. Vse se peča z njo, a vendar zdravniki še niso jedini, se li to prava azijska kolera ali ne. Vsled te bolezni in vsled strahu pred kolero ustavljena je vsa trgovina, kajti povsod na mejah Francoske mora se desinficirati blago in ljudje in to se vrši s toliko strogostjo, da so nekatere gospe omedele. Vsi časniki izražajo svoje začudenje, da še nobeden francoskih ministrov ni šel v Toulon, da bi s svojo prisotnostjo malo osrčil zbegano prebivalstvo. „Naši ministri,“ pravi zlobno „Figaro“, „podajo se le tedaj na potovanje, kadar se je nađejati takega banketa!“

* (Visoka starost.) V mestu Bolge na Ogerskem živi 127 let star mož, ki je jako zdrav in krepak; služil je štirideset let pri vojaki, največ še pod vlado Marije Terezije. Večino svojega življenja je starec bil dninar in ostal je neoženjen. Še sedaj si Pati Ferent s svojim lastnim trudom služi kruh, obedat pa hodi v restavracijo na bližnji železniški postaji, ki je blizu jedno uro od njegovega stanovanja. Ta starec še nikdar ni bil bolen.

* (Novo agentstvo.) V Parizu je osnovano agentstvo za gledališno pisateljstvo, katerega namen bode pred vsem posredovati v prodaji rokopisov v inozemstvo.

* (Biblijsko društvo.) Nedavno je bil v Londonu 80 letni zbor biblijskega društva. Iz računov je razvidno, da je to društvo imelo prošlo leto nad 3.500.000 gl. dohodkov. Za prodane biblije se je dobilo lansko leto 170.000 funtov ali 1.700.000 gl. Od kar se je to društvo osnovalo, prodalo je 100.035.933 izvodov sv. pisma.

* (Zlati rudniki v Tonkingu.) Kakor poročajo angleški listi, je v Tonkingu jako mnogo zlata, na nekaterih mestih je samo treba odzidati zgornjo plast zemlje, pa se pride do zlatih zakladov. Dozdaj je pa tam bilo Evropecem strogo prepovedano kopati zlato, s tem so se smeli peči samo Kitajci, ki so pa dobivali zlato na jako nedovoljen način. Sedaj ga bodo gotovo začeli kopati Francozje po zboljšanih načinih, kar bode gotovo imelo upliv na ceno zlata.

* (Prodaja otoka.) Amerikanski listi poročajo iz Washingtona: Gospod Foster, amerikanski poslanik za Španjko, ki že nekoliko tednov tukaj biva, je baje semkaj došel, da pomaga vladi pri sestavi kupne pogodbe o otoku Kubi. Govori se, da je španjska vlada antilski biser Zjedinjenim državam ponudila za 50 milijonov dolarjev.

* (Študentovke v Indiji.) V jeden angleški medicinski kolegij ustopilo je sedem žensk, da se priučé zdravilstva, štiri so Angličanke, tri pa Indijanke. Načelstvo šole jim je odločilo prva mesta. Pa dijaki so jih vselej vsprejeli z živžganjem in sikanjem in za hrbtno so jim govorili vedno kaj neprijetnega in razžaljivega. Nazadnje začeli so ženske ometavati z guilim ovočjem itd. Načelstvo moralo je poseči vmes in s silo temu narediti konec. V Indiji pa je ženskam tudi neogibno potrebno znati zdravilstvo, ker se po tamošnjih običajih možki zdravniki ne pusté k bolnim ženskam.

* (Mrlič ob glavodejan.) Ko so Kitajci vzeli Kašger postavili so truplo Jakub-beka pred sodbo. Načelnik vojsk je ukazal njega grob vzeti z naskokom in razrušiti ga. Potem so ven vzeli truplo, začeli mrtveca izpraševati, kateri se ve da ni mogel nič odgovoriti; potem so začeli dolžiti Jakub-beka prelomljenja vere, nepokorščine nebeskemu sinu, ustaje itd. Nazadnje so pa pokojniku odsekali glavo in jo postavili na vrata trdnjave.

Itazirjeno zdravilo. Množeca se naročila na Moll-ovo „Francosko žganje (drožnik) in sol“ dokazujejo o uspešnej uporabi tega sredstva proti protinu in trganju, kilam in ranam itd. Steklenica z navodom rabljenja 80 kr. Po poštnem povzetju ga razpošilja vsak dan A. Moll, lekarnar, c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. Po lekarnah in specerijskih prodajalnicah na deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov izdelek z njegovo varstveno znamko in podpisom. 2 (690—7)

Tujci:

dne 3. julija.

Evropa: Götz iz Frankobroda na Maini. — Nussa iz Trsta.

Pri Slonu: Hummer z Dunaja. — Kovačič iz Trsta. — Adamič iz Budimpešte.

Pri Malici: Vitez pl. Stahl z Dunaja. — Globočnik iz Železnikov. — Havaček iz Trsta. — Klein z Dunaja. — Schleffer iz Trsta.

Umrlji so v Ljubljani:

30. junija: Bogomil Boskovič, črevljarjev sin, 2¹/₂ leta, Sv. Florijana ulice št. 16, za vnetjem možganske kožice.
2. julija: Fran Zeglar, hišnikov sin, 1¹/₂ leta, Dunajska cesta št. 35, za davico. — Walter Dev, odvetnikov sin, 2¹/₂ leta, Dunajska cesta št. 13, za božjastjo.
3. julija: Andrej Šarc, železniški sprevodnik, 65 let, Poljanski nasip št. 14, za otrpnenjem srca.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
1. julija	7. zjutraj	737.02 mm.	+17.8°C	sl. zah.	d. jas.	1.70 mm.
2. julija	2. pop.	735.58 mm.	+26.4°C	sl. zah.	d. jas.	0.00 mm.
3. julija	9. zvečer	736.18 mm.	+19.4°C	ozrev.	ov. d. jas.	0.00 mm.

Srednja temperatura +20.9°, za 1.9° nad normalom.

Dunajska borza

dné 4. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	80 gld.	50 kr.
Srebrna renta	81	40
Zlata renta	102	45
5% marcna renta	95	70
Akcije narodne banke	852	—
Kreditne akcije	299	80
London	121	90
Srebro	—	—
Napol.	—	67 ¹ / ₂
C. kr. cekini	—	76
Nemške marke	59	55
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	124
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	168
4% avstr. zlata renta, davka prosta	102	50
Ogrska zlata renta 6%	121	75
„ papirna renta 5%	91	50
5% štajerske zemljišč. od. ez. oblig.	88	15
Dunava reg. srečke 5%	104	50
Zemlj. obč. avstr. 4 ¹ / ₂ % zlati zast. listi	115	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	121	50
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	107	40
Kreditne srečke	105	75
100 gld.	174	25
Rudolfove srečke	10	18
Akcije anglo-avstr. banke	120	108
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	216	75

MOKA

iz najboljšé prave banaške pšenice, popolnem suha, v lastnem umetnem mlinu na valarje napravljena, prodaja po najnižjih cenah na debelo in drobno

M. J. GVIARDIA, (279—18)

v Ljubljani, v Slonovih ulicah št. 50.

C. k. privilegij za izboljšanje šivalnih strojev.

Ivan Jak,
v Ljubljani, Hôtel Evropa.
Zaloga vsakovrstnih
šivalnih strojev

za družine in rokodelce, rabljivih za vsakotero šivanje. (113—21)

6letna garancija!

Poduk brezplačno. Na mesečne obroke po 4-5 gl.

Št. 11.034.

(413—3)

Razglas.

V sredo 16. dan julija t. l. dopoldne ob 10. uri bo mestni magistrat po očitnej licitaciji kupil 100 sežnjev 24 ali pa tudi le 21 do 22 palcev dolgih zdravih bukovih drv za kurjavo, kar se splošno razglašá s pristavkom, da se do dneva ustne licitacije vsprejemajo tudi s kolekom za 50 kr. kolekovane pismene ponudbe.

Mestni magistrat v Ljubljani,

v 24. dan junija 1884.

Župan: Grasselli.

Št. 8523.

(425—2)

Razpis službe.

Za občine Kanalskega sodnijskega okraja je oproštena služba občinskega zdravnika, ki mora zraven tega tudi kirurg in porodni pomočnik biti.

Združeno je s to službo letno plačilo 600 gld. av. v. in posebnimi zaslužki za obhajanje občin, kateri se bodo uredili pri službeni pogodbi, napravljeni za tri leta, začeni s 1. oktobrom 1884.

Plačilo je namenjeno za brezplačno zdravljenje ubožih gori omenjenega okraja.

Prošnji naj bodo vložene pri podpisnem uradu do 15. avgusta t. l. V prošnji imajo dokazati, da so zadobili od katerega avstrijskega vseučilišča diplom zdravnika, kirurga in porodnega pomočnika (oziroma diplom obdnega zdravilstva), svojo starost, dosedanje službovanje in pa znanje slovenskega jezika.

C. kr. okrajno glavarstvo v Gorici,

dné 1. julija 1884.

J. ANDĚL-a

novoliznadeni

prekomorski prah

umori

stenice, bolhe, šurke, mole, muhe, mravljinice, prešičke, ptične črviče, sploh vse žuželke skoraj nenaravno hitro in gotovo tako, da od žuželkine zalege ne ostane nobenega sledu.

Pravi prašek se dobiva v prodajalnici pri

J. ANDĚL-u,

„pri črném psu“

13, Húsová (Dominikánská) ulice 13,

v PRAGI.

V Ljubljani pri Albinu Šlioharji, trgovcu.

Zaloge na deželi imajo tam, kjer so naznanjene po plakatih. (230—5)

„AZIENDA“

avstrijsko-francoska

zavarovalnica za zavarovanje življenja in rent.

P. n.

Dovoljujemo si Vam udano naznanjati, da smo ustanovili v Ljubljani

zastopstvo za Kranjsko, Koroško in Primorsko

in je izročili gospodu

Josipu Prosenc-u,

katerega pisarna je v Slonovih ulicah št. 52.

Ta vsprejema naročila za zavarovanje življenja ljudi v vseh kombinacijah in daje s prijaznostjo zaželeno pojasnila.

Na Dunaji, v 1. dan julija 1884.

Ravnateljstvo.

(421—2)

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

„AZIENDA“

avstrijsko-francoska

zavarovalnica proti nezgodam in elementarnim nesrečam.

P. n.

Dovoljujemo si Vam udano naznaniti, da smo ustanovili v Ljubljani samostojno glavno agentstvo za Kranjsko in je izročili gospodu

Josipu Prosenc-u,

katerega pisarna je v Slonovih ulicah št. 52.

Ta vsprejema vsakovrstna naročila za zavarovanje proti ognju in daje radovoljno zaželeno pojasnila.

V Gradci, v 1. dan julija 1884.

(422—2)

Z velespoštovanjem

Zastopstvo „AZIENDE“

avstrijsko-francoske zavarovalnice proti nezgodam in elementarnim nesrečam v Gradci.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.